

3. díl / Cesta bez překážek nikam nevede! Afrika – Maroko 2013

FES

POHOŘÍ VYSOKÝ ATLAS

Ráno je v našem apartmánu atmosféra jak u Rákosníčka, jen to nebyla mlha. Kupodivu se přes noc nikdo neztratil, takže vyrážíme ve stejné sestavě. Aleš – náčelník a navigátor, Dezi – Plzeňák a mechanik, Vlastík – doktor, a já, ten co fotí, píše, vaří, topí, vyjednává a obstarává práci, do které se nikomu nechce.

Ranní zprávy na CNN jsou na dlouhou dobu poslední tečkou civilizace. Venku je mlha a mrholí. Z vyhřátého penzionu se nám moc nechce. Po rozmanité diskusi „co na sebe?“ oblékáme vše teplé a navrh to uzavřeme nemoky (celopláštěnka), které nepustí nic dovnitř, ale ani ven. Dáváme čistícího fernetu a vyrážíme. Je fakt hnusně. Zima a pořád prší. Po 5 km se situace zásadně mění. Obloha se roztáhla, je dvacet nad nulou a po mlze ani památka. Za chvíli jsme durch, zevnitř. Kroutíme to pustou krajinou, kde není nic podobného lidskému výtvaru, a doufáme, že zase začne pršet. Dnes máme v plánu překonat Vysoký Atlas napříč a cestu, kterou samozřejmě ještě nikdo nejel. Blížící se kopečky konečně slibují nějaké dobrodružství. „Chlapi, co to je?“ hlásí do Intercomu náčelník a mává rukavicí na horizont. Ostřím. Na kopcích je fakt něco, co tam nepatří. Za chvíli je jasno, jsou to sedlové střechy, jako v Kozojedech. V Maroku sedlovku nenajdeš, taky proč. Přidáváme do tempa s očekáváním něčeho evropského.

Po 5 km se šotolina mění v epesní asfalt. Po chvíli potkáváme ceduli jak vrata, která hlásá „Vítá Vás Chamonix“. „Chamonix?“ slyším od někoho v éteru. „Že by fernet?“ V helmách se rozhostilo ticho, racionální vysvětlení tady není. Vpravo cedule na letišti, za ní obří školní kampus. Všude fontánky, tráva a buxusy sestřižené do různých hudebních stylů. Na kolonádě kavárničky, ba i cedule na noční klub.

„Co to sakra je?“ hází první náčelník. „Šamoni,“ vrací Dezi, který bere život tak, jak přichází. „Dáme snídani,“ velí Dezi a parkuje uprostřed kolonády. Někdy mu tu bezstarostnost závidím.

Prvních deset minut se jenom svlékáme. Naše stroje se proměnily v hromady různě kouřícího a vonícího oblečení. Pořád nejsem v obraze, co se to tu vlastně děje. Do informačního vakua přijíždí autobus plný Plzeňáků! Je zajímavé, jak si mozek dokáže vykon-

struovat různé hypotézy v milisekundách. Hned mi hlavou běží několik teorií, kde jsme, a hlavně, kdo to na nás ušil. Dezi už se druzí s dámami v nejlepších letech. Náčelník nese kapučino a hemenex, Vlastík se prohlíží, takže je vlastně všechno ok. Čekám, kdo začne, ale ono nic. Kdyby tady byl Pražský hrad, bylo by to stejné. Házím chmury za hlavu a vychutnávám si pohodu ranního sluníčka. Je tu pěkný výhled, pobíhající Dezi v trenkách s fernetem v ruce okolo českého autobusu, to celé v zimním francouzském středisku uprostřed Maroka.

Až na odjezdu nám Dezi objasní celou patálii. Chamonix postavili Francouzi jako pomník po své kolonizaci Maroka. Je tu fakt i sjezdovka a v současné době je to hlavně studentské městečko dětí bohatých Afričanů. Komu by se odtud chtělo. Čas tu běží pomalu a káva výtečně chutná. Náčelník je však neoblomný. „Jedeme!“ Soukáme se do našich oblečků a vyrážíme na jih. Po pár kilometrech konečně offroad. Cesta začíná slibně. Pleteme se v cedrovém háji po šotolinové cestě. Po kilometru začínáme stoupat a travnaté louky vymění stín staletých cedrů. Terén trochu zhoustl, ale vestoje je to v pohodě sjízdný. Vzpomínám na Albánii, kde jsme v takových šutrech dávno padali k zemi. „Inu, už jsme se něco naučili,“ broukám si do helmy. Do reality mě uvádí náčelník, jenž v prudkém výjezdu opouští stroj na hromadě slámy. Letí vpravo, kde do svých gatí nabírá armádu voštin, které ho doprovázejí ještě pár dní. Vlastík sází na rozum a volí levou brázdou s menší peřinou slámy. Skládá vlevo. „Srabi!“ hlaholím do Intercomu a dávám full gas. Řadím jedna, řadím dvě a zááááádaaaa. Sláma je sviňa! Výhodou rychlosti byla absence voštin v gatích, neb mě kinetická energie posílá až do trávy za tu nehostinnou hromadu. Odnese to štít a kryt motoru, vše je jen ohnuté, takže pohoda. Poslední jede Dezi a krok sun krok prochází slámou na bábu (jdeš s motorkou mezi nohama). Srab. „No tak konečně začínáme bodovat,“ hlásí náčelník. To ještě nikdo

netuší, že naše bodovací soutěž pádů vezme dnes pořádný švunk.

Cesta se začíná utahovat. Koleje jsou hlubší, přibyla voda a bahníčko. V táhlé levé chce náčelník změnit kolej a po jednoznačně chybné komunikaci se svým strojem opouští sedlo vpravo do čerstvě pohojené louky místním skotem. Po několika brodech stojíme před říčkou, která si našla koryto v naší cestě. Náčelník hledá únik přes lučinu vlevo, kde je vody ještě o trochu víc. Se svým metrákem hned zapadá po kryty motoru. Zbýlých padesát ho tlačíme. Poučení – netlač motorku v bahně s Alešem v sedle, který si myslí, že čím víc plynu, tím víc to jede. Pokud jsi tedy nebyl v minulém životě divoké prase. Celý od bahna volím velký oblouk pod skalami a projíždím. Vlasta namlsán mojí lehkostí dává plnej a na bahýnku skládá vlevo. Dezi už jen kopíruje moji trasu a vrkáním (postupně přidávání a ubírání plynu jako při rozjezdu v autoškole) projíždí.

Blížíme se k dalšímu brodu, za kterým čeká prudký sráz nahoru. Aleš s Vlastou staví na konci brodu, aby na bábu otočili stroje a objeli kolmicí po vrstevnici. Já s Dezim volíme střemhlavý boj do protějšího kopce. „Když nevíš, dej plyn,“ radím si v helmě a dávám za jedna, v brodu kopu dvě a valím nahoru. Bavorák skáče jak splašený býk. V první kole ho držím ještě za rohy, ale po dalším skoku mířím vzhůru a vpřed. Motorka padá kamsi za mě. Utrhnuté plexi, zmuchlaný kufr a ohnutý druhý kryt motoru oželím, ale kamera je kaput. „Víš, co se mi na tobě líbí?“ začíná provokovat Plzeňák, který právě vyvrkal okolo mě nahoru. „Co?“ lapám po dechu a lížu si rány. „Že se toho nebojíš!“ Lepší poklonu mi vystřelit nemohl. Stavíme mašinu a já se v kopci snažím rozjet. Hned letím vpravo mezi hromadu kamení. Druhý pokus už je lepší. Jen taktak vyvrkám nahoru, kde v další ostré levé letím rovně a má jistota řízení je ta tam. Za další zákrutou padá náčelník. Přehlédli, že tam kus terénu úplně chybí.

nedopadlo dle očekávání a ani z BMW nebyli vstřícnější. Nedivím se, při informaci „jsem v horách a nejede to poté, co jsem asi desetkrát upad“... Já s Vlastou jdeme hledat nějaký sušší plácek bez šutrů a v menším sklonu, než je 15 stupňů, kde bychom dnes mohli složit hlavu. Kluci zkoušejí rozebrat Alešovu herku. „Hele, hele,“ strkám do Vlasty a ukazuju mu dva bahňáky, kteří za podpory místních sáňkují na bahně s Alešovým bavorákem v domněni, že to čapne. Začíná být jasný, že tu spíme. Chlapcům se ani neprotočí kolo a za chvíli zmizí za horizontem. Motoroky jsou už rozsety na 300 metrech souvislého bahna. Situace, která není nic moc ani na zítřka. Jdeme s Vlastou výš a výš. „Ticho!“ Napjatě posloucháme. Pod námi se ozývá známý zvuk. Chvilku čekáme a fakt. Alešův stroj vrčí. S radostí běžíme dolů. „Jak jste to provedli?“ žasneme nad možností pokračovat. „Zlatý ručičky,“ chlubí se náš technik. „Bylo to vybitý! Vyměnili jsme baterky a jede to. Nakopneme Aleše přes kabely, ale nesmí mu to chčípnout!“ V daleko lepší náladě dolujeme stroje z bahna, měníme baterky a taháme kabely. Za dvě hodky jsme opět v pohybu.

Stavíme na poradu a hlavně na průzkum terénu, kudy tudy dál. Dezi jde po zbytku cesty, my jdeme zkoumat okolní srázy, jestli tam není kus suchého výjezdu. Po chvilce na nás haleká Dezi, že to v tom korytě půjde. „Tak jak?“ ptám se a vyrážím první. „Pořád se drž toho koryta a u sněhuláka doprava.“

Nechápu, ale jedu. „Sněhulák?“ Vrkám pomalu vzhůru. Za druhou levou je opravdu sněhové pole, kde se na kraji zubí malý sněhulák. Točím doprava na pešunk úzký tak 40 cm. Beru za plyn a rvu to nahoru. Vpravo i vlevo je sráz a já se modlím, ať to klapne. „Klika, to byla klika!“ funím do helmy a stavím dobrých dvě stě metrů výše. Vlasta mívá sněhuláka také vpravo, ale pešunk je mu malý, takže letí vpravo, kde letným parakoutoulem předbíhá svůj stroj. Dezi s náčelníkem to dávají v pohodě. Posledních dvě stě metrů vede tekoucím bahýnkem se sněhovými poli, které končí prudkým výjezdem těsně vedle hromady sněhu. Jdu si to projít. Kluci už jsou skoro za mnou, jen náčelník ještě v piruetě skládá vlevo. „Kluci, je to celý bahnitý, ten výjezd musíte vlevo, ale ne na kraji, jinak vás to stáhne dolů,“ snažím se zhodnotit situaci. Všichni jsou utahaní, tak už volí jen full gas. Já proskáču nahoru jen taktak. Vlasta skládá ještě před muldou sněhu s výjezdem, což je ten lepší případ. Náčelník valí, co to dá. Na

výjezd jde hned zkraje moc vlevo a v půlce překvapí nás i sebe, kdy otáčí prudce doleva ze srázu dolů. Chvilí ještě drží kurz, ale pud sebezáchovy mu velí vyskočit. Padá po pár metrech do bahnitého srázu a valí se s mašinou ještě pár metrů. „Ty vole!“ vyhrkeme a běžíme dolů. Náčelník si rve helmu z hlavy a zahazuje ji v dál. Vypadá jak horník po narubání vagonu uhlí. „Jdu!“ zařval, upadl, vstal, upadl, vstal a šel. „Kam deš?“ hulákáme na něho, ale marně. „Domů!!!“ Prská bahno a jde někam do tmy. „Máš tu mašinu!“ Nic. Jde. „Nech ho, ten neuteče.“ Jdeme lovit jeho stroj. Boj je to hroznej. Jsme utahaní a mokří. Ve 2500 metrech nad mořem je krásných 5 stupňů. Všechno klouže. Při zvedání ještě párkrát upadneme. Po 30 minutách wrestlingu máme mašinu nahoře. Aleš sedí a kouří, už se i usmívá, ale nemluví. Stavíme bivak a kvapíme do spacáků. Dnes to bylo maso.

Kde se vzali, tu se vzali dva Berbeři. Hned se k nám přidávají a pomáhají postupně zvedat stroje. Nevím, jestli to měli v plánu, ale byli s námi až do večera. Díky kluci.

Dezi posílněn svým egem a hlavně úspěchem na strmáku proletí kolem nás. Řehtá se do helmy a neustále křičí „fuuuuull gaaaas“. My, co jsme už upadli a byli se podívat i trochu dopředu, víme, že to tam končí. „Končí to tam, Dezi, stůůůůjjjj!“ křičíme na něj, ale je to marný. Valí ho po zbytku cesty nahoru. Stopku mu vystaví až jáma na mamuta, kterou přehlédnout dalo určitě dost práce. Skládá vpravo, lopem letí do potoka a hází BMW na boudu. „Asi se zdržíme,“ utrousí doktor, když vidí Deziho stroj na lopatkách. „Víš, co se mi na tobě líbí, Dezi?“ zkouším náladu v zabahněné helmě. „Ne,“ neztrácí náš kaskadér humor a první si vše fotí. Aleš s místními začali stavět most přes říčku a zbytek tábora staví Deziho stroj zpět na nohy. Přes krásný pešunk, který chlapci vystavěli, přetlačujeme nejdřív Aleše. Dezi má přece jen rozhozený kecky a chce jet druhý. Uprostřed to zase neustojí a skládá vpravo do svého oblíbeného potoka. Já s Vlastou náhodou přejedeme na druhou stranu, kde cesta úplně mizí. Po padesáti metrech jsem zahrabaný po válce v bahně. Vlasta s Dezim se zahrabou jen napůl. Aleš hlásí poruchu. „Něco tu svítí a nechce to jet.“

Parádní situace. Tři bejblové sedí uprostřed Atlasu zahrabaní v bahně a nemůžou se hnout, čtvrtý se hnout může, ale nemá na čem. Nakonec ještě chvilku hrabu, až se stroj stabilizuje v bahně sám. Vlastík ho podložil šutrem a Dezi s tím prostě jen praštil. Jdeme se mrknout na náčelníka a jeho odborářský stroj. Začíná být drobet dusno, Alešův stroj je fakt kaput, něco s elektronikou. My nemáme sil na rozdávání a vrchol je daleko. Jako správní měšťánci tahají chlapci chytré telefony a volají do celého světa. „Cože ti to tam bliká?“ „Klíček.“ „No, to je servis, musíš do servisu.“ „Díky.“ První kolo rozhovorů